

VARIABILA GENERALIZATA A PLANURILOR FIZICE

Informatia, bitul, evenimentul, probabilitatea sunt parte din notiunile utilizate in vederea conceperii, definirii unor instrumente de masura, calcule, previziuni si nu in ultimul rand in sprijinul unei cat mai bune intelegeri a realitatii.

Guvernat de o lege unica a existentei, spatiul fizic nu face excese, nu emite informatii inutile, nejustificate si nu are nimic de a face cu haosul care este considerat stare generala de mare confuzie, dezordine.

Bazata pe confirmari, fizica este obligata sa isi urmeze aceasta conduita in limita faptelor, adica sa nu promoveze nejustificat ideea existentei mediului lipsit de actiune.

Filosofii antici, virtuosi ai ideilor profunde, incadrate in diferite curente filosofice, au incercat sa dea raspunsuri intrebarilor despre existentialitate, "conceptul de **metafizică** semnificând ceea ce este dincolo de fizică, de fizicalitatea lumii înconjurătoare și, deci, dincolo de real sau de experimental."

Cunoasterea cat mai aprofundata naste ideea de concret, fapt ce a condus in mod inevitabil la aparitia ramurilor in filozofie si al domeniilor stiintifice in general.

Fizica moderna se afla in cautarea unei asa-zise teorii unitare, teorie care ar trebui sa prezinte, in mod explicit, mecanismul puntii de legatura dintre cei doi mari piloni ai sai, materializarea relativista si cea cuantica.

Prin teoria sa, confirmata si la nivel experimental, Einstein a emis ideea conform careia "spațiul și timpul nu sunt imuabile, ci fenomene dinamice supuse evoluției, ca și celelalte procese din Univers".

Pe de alta parte, comportamentul cuantic, confirmat experimental, este dominat de principiul incertudinii a lui Heisenberg.

Este de preferat ca, justificarea coabitarii dintre cele doua tipuri de comportament sa fie abordata preponderent din perspectiva geometrica.

Geometria spatiului fizic consta intr-o insiruire ordonata de locatii (adrese), o imagine bogata in mesaje, printre care si acelea privind repausul si miscarea relativa.

Miscarea uniforma, perfect filara, liniara sau circulara, este irealizabila din punct de vedere teoretic, neputand fi aplicatie perfect izolata si in acelasi timp "donatoare" de informatii de confirmare a acesteia.

Materializat sub toate formele posibile, timpul fizic se recunoaste prin dinamica, consecventa si ordinea ce o sadeste oriunde si oricand.

Miscarea este relevata pe mai multe planuri si la diferite scari posibile ale observatiei, fiecare plan fiind descris de o variabila dominanta specifica.

Planul cel mai larg posibil al informatiei ofera imaginea unor galaxii ce se indeparteaza accelerat una fata de cealalta, imaginea puternic simplificata a acestui tip de comportament constand in reprezentarea unor puncte ca si repere relevante pentru fiecare galaxie in parte, puncte aflate in miscare si care, fara exceptie, se indeparteaza accelerat unul fata de celalalt.

Atribuind fiecarui punct valoarea acceleratiei sale, putem constata ca acestea sunt corelate intre ele in asa fel incat sa nu ofere solutia repausului absolut, solutia simetriei perfecte.

Practic avem de a face cu existenta unei monitorizari, cu ilustrarea unei relatii de vecinatate la scara intregului Univers, cu un camp fizic, cu o ordonare.

Intr-un plan mai restrans, precum cel al unui sistem solar, putem distinge multitudine de corpuri aflate in miscare pe orbite relativ stationare, corpuri despartite de un spatiu relativ mare si relativ gol in comparatie cu dimensiunea si masa lor.

Si aceasta imaginea poate fi simplificata la un numar finit de puncte ce orbiteaza osciland permanent prin marirea/micsorarea distantei dintre acestea, la un numar finit de puncte ce sugereaza o relativa stabilitate.

Reducand substantial dimensiunea planului informational, intram in sfera comportamentului cuantic, un comportament ce functioneaza si la nivel macro cu mentiunea ca principiul incertitudinii si implicit precizia in determinare nu "modifica" substantial rezultatul masuratorile, observatiilor.

Plecand de la ipoteza, mai mult decat evidenta, ca realitatea este in totalitatea sa mediul faptelor, evenimentelor, confirmarilor si implicit al asimetriei, dezechilibrelor, vom admite ca punctele relevante ce le putem atribui spatiului fizic sunt un numar finit de repere carora le este interzis repausul si implicit disparitia lor totala.

Cum putem evidentia prezenta acestor puncte relevante la nivelul micro, adica la nivelul in care traiectoriile nu mai par a fi atat de evidente.

Empiric, se constata ca observatiile facute sunt specifice unor planuri puternic disproportionale asa incat sa nu poata fi confundate.

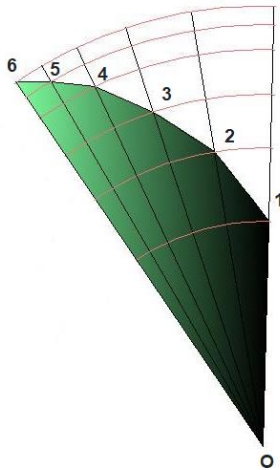
Teoretic, "Oricare plan imaginat imparte Universul si oricare reper al sau in doua parti inegale si asimetrice" reprezinta enuntul legii unice de existenta si functionare a spatiului fizic, la oricare plan observational posibil al sau.

In numar finit, planurile distincte ale observatiei sunt interconectate, interconectare marcata efectiv de existenta unor relatii fizice si implicit de existenta unui sir coerent de evenimente, armonizare ce permite ca evenimentele si implicit informatiile "antrenate" de planul restrans sa fie substrat al evenimentelor planurilor mai largi ale informatiilor.

Printre altele, legea asimetriei, legea unica a existentei, admite concluzii de genul "oricare proces, oricare eveniment presupune schimbare, miscare, deplasare a carei traiectorie, prin detaliile sale, se modifica sistematic".

Focalizarea absoluta, perfect filara nefiind solutie a spatiului fizic, permite sa imaginam spatiul fizic ca fiind descris de un numar finit de vectori relevanti necoplanari si neconvergenti, interconectati, aflati intr-un proces de relativa focalizare/defocalizare.

Marimea si directia acestor vectori relevanti fiind diferita, ii putem regasi ordonati intr-o insiruire ca si descriere geometrica a domeniului de aplicabilitate a unei relatii fizice de vecinatate.

La fel ca si nivelul macro al intregului Univers, nivelul minim posibil al observatiei va reprezenta evolutia unei relatii de monotonie si implicit un mediu relativ izolat.

Imaginea alaturata doreste sa sugereze, in mod simplificat, o evolutie asimetrica, loc geometric guvernat de monotonia unei relatii fizice (tendinta de dezvoltare) aflata in perioada de expansiune a domeniului ei de aplicabilitate.

- 0 punct aflat in relativ repaus pe durata expansiunii ;
- 1, 2,n puncte aflate la periferia spatiului in care guverneaza relatia, tendinta fizica de evolutie, puncte ce marcheaza modificarile sistematice ale granitelor acestuia, raza vectorie in expansiune descrie suprafete aproximativ egale in unitatea de timp ;
- Punctele ce marcheaza modificarea directiei granitei, cu exceptia ultimului punct determinat in ordinea cronologica, sunt marcatori ai unui relativ repaus.

Dupa cum se poate observa, in perioada de expansiune a domeniului in care se aplica relatia fizica, punctele relevante sunt ordonate tot mai apropiat pe masura ce creste raza de actiune.

In fapt este vorba de o manifestare a principiului nedeterminarii, principiului asimetriei (*si nu de o deplasare proprizisa, suprapusa, gen atingere directa*), manifestare ce asigura substratul tuturor celorlalte fenomene fizice posibile.

Atata vreme cat intuitia nu este angrenata intr-un proces de intelegere al faptelor, comportamentele contraintuitive sunt pe cat de greu de acceptat tot pe atat de greu de explicat, fiind de cele mai multe ori renegate fara nici un argument, chiar daca explicitarea se face in cel mai

expresiv, metaforic, accesibil si banal mod cu putinta al capacitatii umane de intelegere si prelucrare a datelor.

Am enumerat "principiul nedeterminarii" alaturi de "principiul asimetriei" deoarece ambele fac referire la acelasi tip garantat de comportament, la acelasi tip de "generator" al tuturor actiunilor, evenimentelor.

La scara mare, rotunjirea afecteaza, observatia, mesajul intr-o masura nesemnificativa, corpurile in general putand fi approximate ca fiind rotunde, vietuitoarele sau plantele ca avand o dimensiune si forma asa-zis "standard", etc.

La scara micro, detaliile sunt cele care fac diferenta ex :

$$\Delta x \Delta p \geq \hbar/2$$

Pana la un anumit nivel al observatiei semnul \geq este ok in ceea ce priveste nivelul de aproximare, produsul celor doua deviatii este mai mare decat o anumita valoare, acceptata ca si constanta, cu posibilitatea de a tinde in anumite conditii spre aceasta valoare.

La un nivel minim posibil al observatiilor ideea de egalitate perfecta isi pierde sensul de adevar, practic ideea de similar si simetrie excluzand ideea de abatere, de nedeterminare, de masura, de observare, de informatie verificabila empiric.

Intreg spatiul fizic este ordonat, oricare locatie continand evenimente capabile sa sustina atat ordinea din interiorul sau cat si o anumita ordinea din afara sa.

Ideea de interior/exterior aduce cu ea si ideea de granite, grad de precizie si sistematica modificare a acestor granite, a acestor variabile, observatii, observatori.

Mergand adanc in interiorul spatiului fizic, mai devreme sau mai tarziu, vom ajunge in situatia in care, in interiorul unor granite cu o

intindere relativ mica, succesiunea evenimentelor va fi de tip "monotona", evenimentele marcand deviatii succesive minim posibile, deviatiiile, infuzia de spatiu si impuls fiind data de aceste deviatii, respectand in continuare ideea de abatere a abaterilor cu mentiunea ca, la un moment dat, obtiunea de abatere a abaterii nu va mai putea fi mentionata ca fiind ipoteza de lucru:

$$\Delta x_1 \Delta p_1 \approx \Delta x_2 \Delta p_2 \approx \Delta x_3 \Delta p_3 \dots \approx \Delta x_n \Delta p_n \approx \hbar/2$$

$$\Delta x_1 \Delta p_1 > \Delta x_2 \Delta p_2 > \Delta x_3 \Delta p_3 \dots > \Delta x_n \Delta p_n > \hbar/2$$

Prime concluzii :

- Cresterile/descrasterile sunt insotite de acceleratii ordonate ca valoare si directii, masa $m \approx 1$, aceleratia, forta si impulsul fiind unul si acelasi lucru, ca urmare a minimizarii numarului de obtiuni;
- Desi monotonia ascunde, mascheaza aceste variabile, evolutiile pot fi imaginate pe considerentul dezvoltarii geometrice asimetrice si nicidecum prin aport probabilistic ;
- Secventialitatea este asigurata de o insiruire de durate :

$$\Delta t_1 \approx \Delta t_2 \approx \Delta t_3 \dots \approx \Delta t_n \approx 1$$

$$\Delta t_1 > \Delta t_2 > \Delta t_3 \dots > \Delta t_n > 1$$

evenimentele raman memorate, isi prelungesc durata pana la desfasurarea ultimului eveniment din sirul monoton de evenimente, practic avem o extensie progresiva de durata a evenimentelor si implicit de aparitie a unor delay-uri, ca si cum fiecare delay ar aduce plusuri de spatiu, spatiu in general, ca si cand delay-urile ar fi un sir larg de ecouri a primului delay din aceasta inlantuire.

Imaginea creata de etalarea de evenimente cu durata progresiva insotite de un fenomen de autocorectie in ceea ce priveste erorile de masura a scurgerii timpului fizic, ultimul element din sirul de evenimente marcand durata cea mai apropiata ca valoare de unitatea de masura, constanta absoluta acceptata conventional ca fiind valoare asa-zis ideala.

Calitatea de variabilă a scurgerii reale a timpului, variabilă de bază și generatoare de volum fizic (ascunsă viziunii directe la nivelul planurilor largi ale observației), permite să atribuim acesteia statutul de corpuscul, de impuls, de aluat, de substrat al tuturor celorlalte manifestări structurate într-o formă sau alta.

Analiza matematică relativ sofisticată am înlocuit-o cu o analiză matematică relativ simplă, atașată lângă o imagine simbolică a asimetriei, obținută prin aproximare, prin conturarea unor direcții, unor vectori relevanți de dezvoltare.

Imaginea mai apropiată de realitate ar fi fost cu modificare succesivă de plan, rotație care la finalizare rotație completă se apropie de imposibilitatea de a mai întretine tendința de diminuare a erorilor, caz în care în mod automat va fi înlocuit cu un fenomen de creștere a acestora, diminuare de granit, colaps, în final cele două tendințe completându-se succesiv în crearea unei oscilații complete și nu în ultimul rând al unui lung șir de oscilații relativ armonizate, lungimi de undă etc...

Capacitându-ne atenția doar pe o singură direcție, nu vom intra în dedații înainte de a finaliza o viziune de ansamblu asupra planurilor posibile și obligatorii ale observației.

Unda este activitate de relativ autocontrol, de relativ autocontabilizare, relativ eternă, aflată în deplasare pe o relativă linie dreaptă, viteză relativ constantă, acționând în compania unor unde ce marchează toate direcțiile posibile, colaborând la crearea planului observational din adâncul în care haosul total nu are ce căuta.

De ce ?

Pentru că ar reprezenta imaginea simetriei perfecte, imaginea absolut browniană nu reprezintă și nici nu poate reprezenta una dintre soluțiile spațiului fizic.

Volens nolens, mai devreme sau mai tarziu, comportamentul aparent haotic din fundal va contribui la conturarea altor planuri posibile ale observatiei, ale transmiterii informatiei cu privire la asimetria fizica si implicit la diversitatea oferita de aceasta.

Cumva face acest lucru ?

“Scotand din anonimata”, emitand, evenimente, durate insiruite inteligibil, cu noima, la vedere, punand la dispozitie un alt plan, un plan mai larg al observatiei, promovand o noua dimensiune si implicit, reliefand un nou tip de relatie de vecinatate, un nou parametru fizic, o noua variabila.

Intr-un fel sau altul, planul nou creat va fi conectat la primul plan in sensul ca, impreuna vor realiza un “passing” controlat de evenimente relativ distincte, o filtrare a evenimentelor.

Concret, planul doi al observatiei va reprezenta materializarea filtrarii barii de unde din planul unu, planul relativ mai larg al informatiei, prin solutiile sale, reusind sa :

- mascheze parte din numarul relativ mare si finit de actiuni ale primului plan al observatiei ;
- materializeze eligibil un numar relativ mare si finit de noi repere reprezentand relatii fizice, relatii de vecinatate ale unui nou plan al observatiei.

Statistic, exista posibilitatea ca relatiile din planul nou al observatiilor sa respecte un tip de monotonie aflat in unic sens de dezvoltare pentru o durata relativ indelungata de timp, adica sa reliefeze si sa conserve relatiile gen sarcina electrica.

Durata nelimitata dar finita de timp a spatiului fizic permite ca numarul de sarcini electrice negative si pozitive din Univers sa fie in numar mare si relativ echilibrat intre cele doua tipuri de manifestare fizica.

Sarcinile electrice negative si pozitive pot fi asimilate cu succes (*in demersul determinarii teoretice a tuturor celorlalte planuri posibile ale*

observatiei), ca fiind generatoare permanente si cu debit relativ constant de **expansiune** respectiv **colaps** spatial, amanunte in acest sens fiind deja publicate prin postarile mele pe acest site